

indre Forhold, der hidtil har været ukendt. Med Hensyn til Ægteffaber og for en stor Deel med Hensyn til hele Familielivet, har man indtil i den senere Tid, da Lovgivningen har været noget indgribende, forsaavidt Jøder angaaer, ladet det ganske beroe ved de fremmede Troesksamfunds egne Love og Vedtægter, undtagen naar Medlemmer af Samme vilde indgaae Ægteffaber med Folketirkens Medlemmer; og da var det dog alene gjennem de Handlinger, der udførtes af Folketirkens Præster, at denne ubøvede sin Overmagt over de blot tolererede Samfund, medens der nu vil blive Tale om at affordre deres egne Præster en Virksomhed, hvorom man tildeels veed, at deres Love fordømme samme, tildeels dog ingen Sikkerhed har for, om det ikke er Tilfældet. Iøvrigt har man og ved enhver Leilighed undgaaet, hvad der kunde komme i Strid med de fremmede Troesksamfunds egne Love. Saaledes er Ægteffabsbevilling ikke blevet meddeelt til Jøder i de Slagtskabs og Svogerskabs Grader, der ere dispensable efter Landets Love, men ikke efter hvad der i den jødiske Menighed anses begrundet i de mosaiske Love (see t. Ex. Canc. Sfr. 23de Juni 1827 hos Ussing); man har heller ikke givet den Katholik, hvis forrige Ægteffab er ophævet, den Tilladelse til at indgaae noget Ægteffab, som han, efter Landets almindelige Love, kunde have faaet. Alt Sligt kunde ikke ventes paaagtet, naar nærværende Udkast blev til Lov.

En stor Deel af de anførte Indvendinger kunde vel bortfalde, naar Lovudkastets § 8 blev forandret derhen, at det skulde beroe paa de vedkommende Præster selv, om de ved de omhandlede Leiligheder vilde forrette Vielsen. Men, ligesom Folkethinget ikke kan formodes at ville indrømme den geistlige Embedsmand en saadan Frihed, vilde man og herved komme ind i en Grundsatning, som i dens øvrige Følger kunde være særdeles betænkelig. At en Præst i Folketirken skulde være beføiet til, blot paa Grund af subjective Tvivl, at nægte sin Tjeneste, være sig med Hensyn til Vielse, Sacramentets Meddelelse, Begravelse eller anden geistlig Handling, turde være urigtigt i Grundsatningen og farligt i Følgerne; derimod bør Loven tage sig tagt for at paalægge

Præsterne Noget, der med Føie kan paastaaes at staae i Strid med den Religionslære, hvis Tjenere de ere, og derfor bør der navnlig ikke gives nogen ny Bestemmelse for Folketirken angaaende Præsternes Virksomhed med Hensyn til Ægteffaber, inden Sagen først grundigen er undersøgt fra det rette religiøse og kirkelige Standpunkt. Ved sliq Undersøgelse vilde det kunne bringes i det Rene, hvorvidt de Statens Love, der kunne foraarsage Præsten Samvittighedstvivl med Hensyn til denne Deel af hans Embede, kunde være at forandre, samt hvorvidt der kunde overlades ham nogen Frihed med Hensyn til de Tvivlsmaal, hvortil der endda kunde blive Anledning. Men alt dette staaer i den nøieste Forbindelse med de øverste Grundsatninger angaaende Forholdet mellem Staten og Kirken og mellem dennes to Bestanddele, Præster og Menighed. Det er vistnok Grundlovens Mening, at disse store og vanskelige Anliggender skulde ordnes ved en almindelig Lov, og at denne skal forberedes ved omhyggelig Prøvelse af Geistlighedens og Menighedens Repræsentanter. Saafremt man for Tiden ved særlige Love angaaende enkelte derunder hørende Gæmner vilde give Brudstykker af en forudsat, men endnu ei behørigt prøvet Theorie om hine Forholds Ordning, saa vilde man derved let føres ind paa en Vej, som man siden bittert vilde fortryde, men hvorfra det ei var let at komme tilbage. At det ligeledes med Hensyn til de fremmede Religionsksamfund vil være fornødent at trænge ind i disse Grundsatninger og Forestillings-Maader, inden man for deres Vedkommende foreskriver nogen ny Ægteffabslov, følger og ligeledes af det Foranførte.

Da vi, efter hvad vi saaledes have meddeelt, maae finde det høist utilraabeligt at vedtage det foreliggende Lovudkast enten i den Skikkelse, det har, eller i nogen anden, hvorved der gribes ind i det omhandlede Forhold, før end Sagen er bleven ganske anderledes forberedt, end det hidtil er skeet, saa finde vi det overflødigt at gaae ind paa det Meget, som vi kunde have at erindre ved Udkastet i dets Enkeltheder. Dog maae vi, med Hensyn til den ene af Udkastets Hovedposter, Børnenes Opdragelse, som vi i det Foregaaende kun have